

TECHNIKI MODELOWANIA PRZESTRZENNEGO W OPOWIADANIACH DAVIDA FOSTERA WALLACE'A

Praca doktorska napisana pod kierunkiem dr hab. Ludmiły Gruszewskiej-Blaim, prof. UG

Praca rozpoczyna się od omówienia najważniejszych narzędzi i pojęć używanych podczas analizy opowiadań – koncepcji planów (płaszczyzn) struktury utworu literackiego Borisa Uspieskiego, sposobów konstruowania przestrzeni w literaturze wyróżnionych przez Janusza Sławińskiego, i teorii analizy przestrzeni Jurija Łotmana. We wstępie wspomniano również technologię Google Street View, dzięki której wszystkie omawiane fikcyjne ekwiwalenty istniejących miejsc zaprezentowane są również w formie zdjęć, i zawarto krótki szkic biograficzny prezentujący dokonania literackie oraz niektóre obszary zainteresowań Davida Fostera Wallace'a.

Akcja ogromnej większości analizowanych opowiadań rozgrywa się w przestrzeni miejskiej, podzielonej na strefy odpowiadające jej głównym funkcjom. W rozdziale 1 omówiono przestrzeń pracy i centra miast, ze szczególną uwagą poświęconą granicom (*sensu* Łotman). W rozdziale 2 zademonstrowano jak w opowiadaniach Davida Fostera Wallace'a konstruowana jest przestrzeń domowa, przestrzeń rozrywki i przestrzeń drogi. Oprócz granic, analizy zawarte w rozdziale 2 skupiają się na technikach zaburzających logikę narracji, które uczestniczą w tworzeniu obrazu świata zamkniętego, znajdującego się na krawędzi destrukcji. Rozdział 3 koncentruje się na przestrzeni książki jako obiektu materialnego i omawia multimodalne techniki narracyjne stosowane przez autora.

Słowa kluczowe: semiotyka, narratologia, David Foster Wallace, przestrzeń, USA, postmodernizm, post-postmodernizm, opowiadania